

OTTHON

Ellenbacher Ibolya

Pécsi Tudományegyetem, Művészeti Kar

festőművész szak, második évfolyam

Hegyi Csaba, DLA, adjunktus

**„Ami bennetek van, abból adjatok alamizsnát, és akkor minden tiszta lesz
számotokra” Lk. 11,41**

Leírás az *Otthon* című képem alkotásának folyamatáról.

Súgd a fülembé az első mondatot, segíts elkezdeni – hasonlóképpen éreztem ennek a képnek az elkezdésénél is, de a remény is hasonló volt. Azzal a tudattal mentem el *Süttőre*, hogy festek majd egy képet, ugyan még nem tudom mi lesz a tárgya, de remélem, találok valami érdekeset, amiből egy jó kép lesz, talán egy olyan kép, ami sokaknak tetszik, mert értékes gondolatokat ébreszt benne, ad egy karnyújtást a felkelni vágyóknak, rámosolyog az emberekre vagy éppen együtt sír velük.

Máris megnyugodtam, hiszen elkezdtem, már nem üres a papír, felkerültek az első ecsetvonások a vászonra, miután a dunaparton sétálva ezt a helyet választottam a festésre, elfogadva azt a tényt, hogy itt elég sok az izgalmas téma a festéshez, de egyszerre mindet nem választhatom és valószínűleg még sokkal jobbak is vannak, de én téged választalak és téged festelek még három napig, ameddig itt leszek. Ezt a képet egy szétszakadt ágyneműhuzatra festettem, mert jó anyagnak találtam, nem zavart a mintája, mert lealapoztam diszperziós festékekkel és ezen már nem látszott át. Fakeretestül mindennap lecipeltem a parthoz. Ott festettem, az idei év augusztusában, közvetlenül dacolva nappal, széllel, amely néha befújta a part fövényét a képbe, de ez sem zavart, gondoltam, ha ott akar lenni hadd legyen rajta.

Azért választottam ezt a nézőpontot, mert nagyon megtetszett a víz szelíd hullámrengetege és ezért szerettem volna egy olyan képet készíteni, ahol szinte az egész képet ez tölti ki, és a festményt szemlélő érzékelheti ezt a sodró lendületet. Azért festek a valósághoz közeli színekkel, mert tetszett, úgy ahogy van. Szeretek elmélyedni abban a színben amit látok, abban a színes atmoszférában úszkálni, és ha sikerül ezt a színt felfesteni az olyan csobbanó érzéssel tölt el, mintha egy meleg nyári napon beleugranék a vízbe.

Diszperziós alapra olajfestékekkel festettem, de néhol olajjal vegyített tojással hígítottam az olajfestéket, majd ezt tisztán olajfestékekkel festettem felül. A vizet nagyon sok rétegben festettem, mert nehézségekbe ütköztem az anyagok tulajdonsága miatt, ugyanis párizsi kéket, kobaltkék, ultramarint, titánfehéret is használtam a megfestésénél. A napnak köszönhetően szokatlanul gyorsan száradt az olajfesték, de miután megszáradt, meglepve tapasztaltam, hogy a kék pigmentek és a fehérek is

agresszíven felkúsznak a felszínre és ez által jelentősen megváltoztatják a felfestett felület színhatását. Ha kicsit több fehéret tettem bele, mint kéket, akkor száradás után az lett a domináns és fehérebb lett, míg ellenkező esetben jóval kékebb.

A témaválasztásnál felmerülhet a kérdés, hogy ez miben más, mi újat tud felmutatni, hiszen annyian festettek már tájképet. Számomra ez egy érdekes, új kihívás volt, talán a természetközeli színek, a távolban lévő apró falu jelentősége, amire éppen aprósága hívja fel a figyelmet a *Duna* nagyságához viszonyítva.

Félbe kellett hagynom a képet a süttői nyaralás végetértével, de mivel több napon keresztül néztem, nagyjából meg is jegyeztem a látványt, amelybe beleszőttem a lelkivilágom vívódásait és örömeit. A látványt lefotóztam, de ez eléggé homályosan sikerült és elmosolyodtam magamban, amikor megnéztem: a kis falu egyáltalán nem látszott rajta. A túlparton lévő házakat ott a helyszínen nem kezdtem el festeni, így emlékezetből festettem. Mielőtt folytattam volna egy ikonfestő táborban vettem részt¹, ahol mindenki körülbelül három hétig dolgozott az általa készített ikonon. Ez egy másfajta festésmódot igényel: a látott valóságra utalót, de attól mindenféleképpen eltérőt. Itt megtapasztaltam, hogy mennyire fontos a túlpartról is szemlélni a dolgokat. Így ebben a képben (amit a tábor után folytattam), ez a kétféle szemléletmód van jelen.

Ezekkel az élményekkel folytattam a festményt visszatérve a táborból, ekkor festettem meg a hullámokat és minden részletet. Egyszerre a látott valóságot és a mögötte rejlő világot akartam megjeleníteni, olykor a fotóra tekintve, de leginkább emlékezetből, lélekből. Amikor a hullámokat festettem, az a ritmus megvívasztalt engem, ringatott, alázatra készítetett. Alulról felfelé festettem, ahogyan az ikont is a keretétől befelé festik.

A parttól el kell jutni a túlpartra, bár a hullámok rengetege rémiszt, ringatásán keresztül el kell jutni a túlpart városáig az isteni törvény útján, hogy bölcsőbbek legyünk —*„az okulásra irányuló gond pedig a szeretet”* Bölcs 6,18. Arra törekedtem, hogy ezt is ugyanazzal a lelkülettel készítsem.

„Átkozott az ember, aki emberben bízik és testet tesz támaszává, de az Úrtól eltávozik a szíve! Olyan lesz, mint a tamariszk a pusztában, nem látja, ha valami jó jön; kiaszott vidéken lakik a sivatagban, szikes és lakatlan földön.

¹ Varga Ferenc szobrászművész vezetése alatt Kisújbányán 2012 augusztusában.

Áldott az a férfi, aki az Úrban bíz és az Úr lesz bizodalma! Olyan lesz, mint a víz mellé ültetett fa, mely a folyóhoz ereszti gyökereit. Nem fél, ha jön a hőség, lombja zöldelni fog. Száraz esztendőben sem aggódik, és nem szűnik meg gyümölcsöt teremni.”Jer. 17,5-8

Ez az idézet inspirált alkotás közben.